

Γνώσων καταναλώσει,
δρόμων λάσπαις λιπαράς,
φοιτητών διακηλώσεις
γὰ διδλίων ἀγοράς.

Ὁχ! ἀμάν και σινανά!
λίπος κι' ὄγκος κεφαλῶν,
κι' ἀπὸ τ' ὄρος τοῦ Σινᾶ
πλᾶξ συγχρόνων ἐντολῶν,
ποῦ τὴν πρώτην τοῦ μεγάλου Μωϋσέως ἀναιρεῖ,
καὶ πρὸς πάντα παραγγέλλει
νὰ σουφρώνη τὸ καρδίῳ
τοῦ μακρὰν καὶ τοῦ πλησίον καὶ νὰ ψευδομαρτυρῇ.

Ἀναμίζεις τῶν συγχρόνων
μὲ σικιάς σεπτῶν προγόνων
καὶ φιλάρχιους ρεμβόλα,
καὶ στὸ τέλος ὕμνος μόνον
γὰ τὸν κάθε φαταούλα.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφλατῆς μὲ Μαρθαθῶνων μαχητάς.

Φ. — Εἶδα κι' ἐγὼ τάθναττα, τάρχαττα παλληκάρια,
μ' ἀστραφτεράς λεπίδες,
πατρίς πατρίς φωνάζοντας χτυποῦσαν τὰ κοντάρια
μαζί μὲ τῆς ἀσπίδες,
κι' ἴσχιους στὸν ἥλιο ἑάπλωναν μακρούς τὰ δόραττα τῶν
καὶ δάφνας ἐξεφύτρωναν εἰς τὰ πατήματα τῶν.

Παρθέναις κρινόακτυλαις, χαριτωμέναις κόραις
τὰ ραίνουν κατηφόραις,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ μάττα τῶν τὰ λαμπερὰ θεωρῶ
νὰ τρέχη τῆς ἐλευθερίας ἀθάνατο νερό,
καὶ γύρω τῶν λαοὶ σκιρτοῦν, δροῦ διψοῦν γὰ τούτο
κι' αἰμάτωσε τὴν σάρκα τῶν βαρὺ θαρβάρων κνουτο.

Τὸν εἶδα τῶν παλληκαριῶν ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα
κι' εἶδα κι' ἀγγέλους φτερωτοὺς ἀπὸ τὸν Μαρθαθῶνα
μέσ' στὴν Ἀθήνα νάρχωνται καὶ νὰ φωνάζουν : νίκη,
κι' εἶδα καὶ τὸν Καρνάβαλο καὶ τὸ μασκαράληκι.

Εἶδα προμάχους εὐστατεῖς
ἐμπρὸς στὰς θύρας τῆς Βουλῆς.
Ἐνθέρμως εὐχάριστησαν τοῦ κράτους τοὺς πατέρας,
δποῦ τοὺς ἐνθυμήσαν στὰς Ἰατρὰς ἡμέρας
τοῦ νέου Καρνάβαλου,
γλεντίζε Σαρδαναπάλου.

Εἶδα προμάχους εὐστατεῖς
ἐμπρὸς στὰς θύρας τῆς Βουλῆς,
κι' ἐκύτταζαν τὸν Ρέπουλη καὶ τὸν Παναγιωτόπουλο
μὲ διθειοῦγον ἐνθάρκα ν' ἀσπρίζουν τὸν Σιμόπουλο,
κι' ἐκεῖνος λίαν ποτηρὰς τὰς περιστάσεις κρίνων
ἔκανε τιμεινάδες,
καὶ τοὺς δασμοὺς ἀπέσυρε τῶν ἐλασιπορῆνων
γὰ λίγους σαπουνάδες.

Κι' εἶδα πρὸς αὐτὸν φωνὴ βουλευτικῶν Σειρήνων :
ἐλήσόν μας, κύριε τῶν ἐλασιπορῆνων,
καὶ τότε, Περικλῆ, κι' ἐγὼ,
ποῦ γὰ λευκότητας σφριγῶ,
σαποῦν' φώναξα γλυκὰ
δύο δεκάρας τὴν ὀκτῆ,
γὰ ροῦχα, γὰ πατώματα,
γὰ μασκαροκαμώματα,
γὰ χέρσι καὶ γὰ μούραις
καὶ χίλιαι δροῦ μουντζούραις.

Κι' εἶδα καὶ τὸν Μιλιτιάδη
μέσ' στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι.
Ἐκανε στὸ Παρλαμέντο καταμόναχος καρτέρι
μ' ἕνα ρόπαλο στὸ χέρι.

Μέσ' στὰ μάττα τὸν κυτῶ
καὶ τί θέλεις ; τὸν ῥωτῶ.
Πλὴν αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ
καὶ σιμόνει πρὸ κοντά,
καὶ γὰ βουλευτὴ μ' ἐπῆρε, Περικλῆ χοντροκεφάλῳ,
καὶ τὸ ρόπαλο σγκόνει, καὶ καταλαβαίνει τάλλα.

Π. — Λοιπὸν, δάσκα, δέξου τώρα
κι' ἀπὸ μένα μὰ σπαλιόρα.

Εἰς τὰ Βασιλικὸ
δράμα κοινωτικό.

Ἀπόψε στὸ Βασιλικὸ πολὺ σπουδαῖο πρῆμμα,
θὰ παίζουσι τὸν Ἄσωτο, Προβελγγίου δράμα,
πλήρες ποικίλης δράσεως, ποιήσεως καὶ σφρίγους,
ἀπόλαυσις αἰσθητικῆ καὶ γὰ πολλοὺς κι' ὀλίγους.

Καὶ καμώσεις ποικίλας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλας.

Ἦτε πάντες εἰς τῆς Ἑθῆς τὸ γνωστὸν Κυθωπωλεῖον
Νικολῆ τοῦ Γιακουμάκη, τέλειον ἐκ τῶν τελείων.
Ἀνοικτὸν μέχρι πρωΐας στὴν Ὀμόνοια ἔχει,
ἐντελής καθαριότης κι' ἔξοχος μαγειρικῆ,
μύρα πρώτης Ἰωνναρίδη καὶ ποικίλα φαγητά,
ὁ καλλίτερος ὁ κόσμος πάντοτε σ' αὐτὸ φοιτᾷ,
τώρα δὲ τὰ Καρνάβαλια τοῦτο θεωρεῖται μόνον
καταφύγιον δι' ὧν κι' ἐλιξίριον τῶν πόνων.
Κέραν μας, κύρ Γιακουμάκη, κέραν μας, κύρ Νικολῆ,
μῖγας ἔπαινος σοῦ πρέπει κι' ἀπὸ μὲ τὸν Φασουλῆ.

Ἐμπορος γνώστης τῶν ἰδῶ κι' ὅλης τῆς ὑδρογείου,
Σωκράτης ὁ πασιγνωστός, ὁ Παπαγεωργίου,
περιφρονὸν τῆς χειμωνιάς τὴν φρίκην τὴν ἀγρίαν
ἀτρόμητος κι' ἀπτόητος πῆγε στὴν Ἑσπερίαν
πρὸς νέον πάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο γνωστοτάτων
αὐτοῦ Καταστημάτων,
ποῦ στοῦ Σταδίου τὴν ἰδὴν κάνουν σουεὶ μεγάλῳ,
τὸ πρῶτο δώδεκ' ἀριθμὸς, σερανατρία τέλλο.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰμεστον ὦδ' ἔχει
στῆς Πηγῆς τῆς ζωοδόχου κείται τώρα τὴν ἰδὴν,
πῶναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατρίσερ' ἀριθμός.